

ges, hogy a gyermekek a mai áldatlan otthonokból ezekbe a jobb, derűsebb, családiasabb otthonokba kerüljenek.

-i.

1934. február 24., szombat, 4. old.

Pesti utca

Sötét, elhagyatott budai utca éjjel. Az egész utcában egyetlen ember jár, és hangosan beszél. Hangosan és nagyon bizalmasan egy láthatatlan valakihez. Amikor közelünkbe ér, látjuk, hogy nincs egészen egyedül. Hatalmas német juhászkutyát vezet pórázon. Avval beszélget.

– Látod, látod – mondja szemrehányó hangon. – Igazán nem szép tőled. Más kutya ezt nem tette volna.

A kutya némán ódalog mellette. Nem tudjuk, mit felelne erre a szemrehányásra, ha tudna beszélni. Lehet, hogy felelt is valamit, s a gazdája ért belőle. Annyi bizonyos, hogy ők ketten nem először beszélgetnek így egymással, s talán ennek az embernek a kutya az egyetlen beszélő társa, akivel éjjel, elhagyatott budai utcákon sétál és barátkozik. A különcök korát éljük. Budapest lassacskán kezd Londonhoz hasonlítani ebben. Már mi sem csodákozunk semmin.

•

Utóbb, valamelyik farsangi estén megszólalt a mentők telefonja.

Egy pesti lakás jelentkezett s egy úr, egyedül élő agglegény.

– Rosszul érzem magam – nyögte a telefonba –, ma estére pedig jelmezes házibálba vagyok hivatalos. Nagyon szeretnék elmenni. Nem vinnének el hordágyon? Azt fogják hinni, hogy a jelmezemhez tartozik. Csíkos kórházi ruhát öltök magamra.

A mentők természetesen nem voltak hajlandók segédkezet nyújtani a farsangi tréfához. Utóbb azonban az illető úr mégis szerzett magának valaho-

gyan hordágyat, és csíkos kórházi ruhájában hordágyon vitette magát a bálba.

•

Egy hatalmas gesztenyefa törzsén olvassuk kiragasztott papírdarabkán a következőt:

– Milli nevezetű zsebkendő találtatott. Igazolt tulajdonosa átveheti P. utca 8. szám alatt a házmesternél.

•

Egy falragaszon ezeket a hatalmas betűkkel nyomtatott szavakat pillantjuk meg:

„Muzsika, Poézis, Humor.”

Mennyivel szebb és egyszerűbb lenne, ha így írták volna:

Zene, Költészet, Derű.

•

Az elmúlt napokban, amikor egyszerre kiderült az idő, és enyhe szellők kezdtek fújdogálni, nagy örömmel jött haza sétájából a négyéves Lidike.

– Anyukám – újságolta –, olyan szép idő van, hogy már minden utcában süt a nap ...

-i.

1934. február 27., kedd, 4. old.